

Между туй Сосій са връщаше въ къщи гнѣвъ.

— Сведникъ! азъ сведникъ! тѣй мърморяше той. Проклетъ езъкъ има този Салустій! Нищо не е ако ми думаше лъжець или влѣхва, но сведникъ! и най широкійтъ стомахъ не може да смѣле тѣзи дума. Лъжець лъже за своя утѣха, и влѣхвата краде за интереса си и въ двата тѣзи случая, въ които челоувѣцитѣ работѣтъ лукавщини за себеси, намѣрвамъ една искра отъ честь и огъ философія, и дѣлото са основава на начала и е щогодѣ гордо. Но който са занимава въ званіето което поменѣ Салустій той са поти за спокойствіето на другитѣ, той е отрепка о която са отривать другитѣ! туй званіе е отвратително и на найдолнитѣ хора. Сведникъ! подобръ да бѣ ма нарекътъ отцеубійць! но той бѣше омаянъ отъ питіята, горкійтъ, и той не разумѣваше какво говоряше, а азъ си бѣхъ престорилъ гласа; ако да бѣше възможно въ туй си състояніе да ма познаеше, увѣренъ съмъ, преувѣренъ съмъ че той бы ми рекълъ. *Socię добрый*, почтеннѣйшій *Socię*! и кѣ са сумнява въ туй? при сичко туй съ малко трудъ спечелихъ доста богатство, туй ма утѣшава! о богине Фероніе и азъ подирь малко свободенъ, искамъ да видѣж кой смѣе тогасъ да ма нарече съ мръсното онуй име, освѣтъ само ако понапредъ ма прельсти съ нѣкоя добра монета!

Когато Сосій тѣй свърши высокія и величественный свой монологъ той вървѣше презъ една тѣсна улица която водяше къмъ цирка и близлежащитѣ зданія. И като засука отъ единъ жгълъ намѣри са нечаянно предъ едно множество мъже, жени и дѣца, които на купища съ смѣхове и викове отивахъ сичкитѣ къмъ една и тѣзи страна; тогасъ Сосій преди още да са научи причината на туй шествіе повлече са и той съ множеството.

— Що става? попыта той единъ младъ художникъ близо до него си, що става? кѣдѣ бърза благословенныйтъ този народъ? Да не раздава тѣзи нощъ нѣкой богатъ гражданинъ милостиня или храна?

— Не, пріятелю, но нѣщо подобро отъ туй. Благородныйтъ Панса даде позволеніе на народа за да види звѣроветѣ дѣто са запряны . . . тако ми Хиркулеса! имало, казватъ, едни двама които утрѣ щѣли да ги видѣтъ не тѣй безопасно както ный.

— Прекрасно е зрѣлището, рече робътъ като послѣдува сега съ благодареніе бързото шествіе на множеството, и понеже утрѣ не ше могъ да го видѣж, нека хвърля поне единъ погледъ тѣзи нощъ на тѣзи звѣрове.

— Най добръ, отговори художникътъ, левъ и тигръ не виждамы сѣкогы въ Помпея.